

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-99(3)/17/JK

Warszawa, 20 września 2017 r.

DECYZJA DIH-1/68/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 21 lipca 2017 r. (nr akt sprawy: D/LE.ŻG.8361.79.2017), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego, tj. potrawy pod nazwą „mieszane sałaty ze śnieżnym groszkiem, czarnymi winogronami i serem Feta”,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4 – 10 kwietnia 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej również „*Wielkopolskim WIIH*”, w restauracji „ANTONIŃSKA”, mieszczącej się w Lesznie przy ul. Ostroroga 8a, należącej do przedsiębiorcy Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie, zwanego dalej również „*stroną*”, w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, w oparciu o menu inspektorzy zamówili m.in. potrawę pod nazwą „mieszane sałaty z śnieżnym groszkiem, czarnymi winogronami i serem Feta”, zwaną dalej „*sałatą z groszkiem, winogronami i Fetą*”.

Weryfikując zgodność składników zamówionej potrawy ze stanem faktycznym, stwierdzono, że w kontrolowanej placówce nie było sera Feta, a znajdował się ser sałatkowo-kanapkowy tłusty Favita produkcji SM Mlekovita, ul. Ludowa 122, 18-200 Wysokie Mazowieckie.

Użycie do produkcji ww. potrawy składnika innego niż deklarowany w menu stanowiło o jej zafałszowaniu w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”.

Powyższe udokumentowano w Protokole kontroli z 10 kwietnia 2017 r. (nr akt kontroli: D.LE.ŻG.8361.79.2017).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 27 kwietnia 2017 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu partii zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego, tj. 12 opakowań sera sałatkowo-kanapkowego Favita, oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Decyzją z dnia 21 czerwca 2017 r., Wielkopolski WIIH na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), zwanej dalej „*k.p.a.*”, umorzył wszczęte postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu zafałszowanego sera sałatkowo-kanapkowego Favita jako bezprzedmiotowe, gdyż produkt ten nie był zafałszowany.

Mając na uwadze fakt, iż to sałata z groszkiem, winogronami i Fetą nie odpowiadała jakości handlowej z uwagi na podmianę asortymentową jednego ze składników, tj. zastosowanie sera sałtkowo-kanapkowego Favita zamiast sera Feta, pismem z 21 czerwca 2017 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 21 lipca 2017 r., Wielkopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.300 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej potrawy, tj. sałatki z groszkiem, winogronami i Fetą.

Pismem z 1 sierpnia 2017 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc:

- na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- na podstawie art. 159 § 1 k.p.a., o wstrzymanie wykonalności zaskarżonej decyzji.

Pismem z 23 sierpnia 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Kombinat 2000 Sp. z o.o. z siedzibą w Kłodzie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym

przysługuje, na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku oferowanej do sprzedaży, w placówce należącej do strony, sałaty z groszkiem, winogronami i Fetą, zamiast sera Feta stosowano ser sałtkowo-kanapkowy Favita, co stanowiło o jej zafałszowaniu i w konsekwencji skutkowało wymierzeniem stronie przez Wielkopolskiego WIIH kary pieniężnej z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. W ocenie Prezesa UOKiK, decyzja organu pierwszej instancji jest prawidłowa.

Odwołując się od decyzji, strona podnosi, że organ wydał dwie odrębne decyzje wobec tego samego podmiotu w tej samej kwestii, w związku z czym wnosi ona o stwierdzenie nieważności skarżonej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. oraz o wstrzymanie jej wykonania na podstawie art. 159 § 1 k.p.a.

Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie

systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. U. UE L 343 z 14.12.2012 r., s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 1151/2011”, oraz z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającym Załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz. U. UE L 277 z 15.10.2002 r., s. 10), nazwa „Feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia i zarezerwowana jest dla serów spełniających określone w specyfikacji produktu wymagania (m.in. mleko służące do produkcji sera Feta musi pochodzić od tradycyjnie hodowanych owiec i kóz z określonych regionów Grecji, a podczas procesu produkcyjnego należy stosować tradycyjną recepturę i metody). Wobec powyższego, nazwa chroniona nie może stać się nazwą rodzajową, tj. stosowaną ogólnie w odniesieniu do produktów podobnych lub kojarzących się z produktem chronionym. Tym samym producenci z innych krajów członkowskich Unii Europejskiej lub producenci, którzy nie respektują receptury zawartej w specyfikacji, po upływie pięcioletniego okresu przejściowego (upłynął on 14 października 2007 r.), w którym dozwolone było powszechne używanie nazwy „Feta” dla produktów wytworzonych poza wskazanym obszarem Grecji, nie mają prawa używać nazwy „Feta” w stosunku do swoich produktów.

Stosowany przez stronę ser sałatkowo-kanapkowy Favita, jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy fotografii, był oznakowany prawidłowo – nie znajdowała się na nim nazwa „Feta”. W związku z powyższym strona nie była uprawniona do oferowania konsumentom sera sałatkowo-kanapkowego Favita jako sera Feta. Stwierdzona w niniejszej sprawie nieprawidłowość, tj. w potrawie o nazwie sałata z groszkiem, winogronami i Fetą podmiana asortymentowa składnika, jednoznacznie świadczyła o jej zafałszowaniu w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, a w konsekwencji stanowiła podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej z art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy. Należy dodać, że zajmując się profesjonalnie produkcją artykułów spożywczych, strona powinna znać obowiązujące przepisy prawa żywnościowego i ich przestrzegać. Tym samym należy uznać, że wpływ na powstanie stwierdzonych nieprawidłowości miała wyłącznie strona i ponosi za to pełną odpowiedzialność. Strona nie dołożyła należytej staranności z racji tej, że prowadząc działalność gastronomiczną, serwowała nierzetelnie oznakowane produkty bezpośrednio konsumentom, którzy nie mają żadnej możliwości weryfikacji prawdziwości składu potrawy oprócz opisu znajdującego się w menu.

Odnosząc zaś się do powyższych argumentów podniesionych przez stronę w odwołaniu, w pierwszej kolejności konieczne jest podkreślenie, że regułą jest zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażona w art. 15 k.p.a. W przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego tryb odwoławczy ma pierwszeństwo przed trybem nadzwyczajnym obejmującym m.in. stwierdzenie nieważności decyzji. Tryb odwoławczy jest bowiem korzystniejszy dla strony z tego względu, że organ odwoławczy rozstrzyga sprawę ponownie pod względem merytorycznym. Organ odwoławczy może więc korygować

zarówno wady prawne decyzji, jak i wady polegające na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych bądź też powodujące inne nieprawidłowości. Natomiast uprawnienia organu rozpatrującego sprawę w trybie nadzwyczajnym, stosującego art. 156 k.p.a. są węższe niż organu odwoławczego (tak Wojewódzki Sąd Administracyjny Warszawie w wyroku z dnia 28 sierpnia 2015 r., sygn. VII SA/Wa 1586/14). Jeśli ma zatem miejsce sytuacja, tak jak w niniejszej sprawie, że strona składa odwołanie w trybie zwykłym, wnosząc jednocześnie o stwierdzenie nieważności decyzji nieostatecznej, to w trakcie rozpoznawania odwołania organ nie może orzekać o stwierdzeniu nieważności decyzji na podstawie art. 156 k.p.a. Jak już wcześniej wskazano, inny jest bowiem charakter i zakres działania organu w trybie odwoławczym, a inny organu działającego w trybie nadzwyczajnym. Jeżeli strona nie dokonała wprost wyboru trybu, w jakim chciałaby, aby jej wniosek został rozpatrzony, zgłosiła albo wniosła alternatywne wnioski, organ odwoławczy powinien w pierwszej kolejności rozpoznać odwołanie, zachowując zasadę dwuinstancyjności zobowiązującej organ do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Z tego też względu Prezes UOKiK rozpatrzył przedmiotową sprawę w trybie odwoławczym, stwierdzając, że zaskarżona decyzja nie zawiera kwalifikowanej wady powodującej jej nieważność.

Należy wskazać, że w myśl art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. organ administracji stwierdza nieważność decyzji, która dotyczy sprawy uprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Wynika stąd, że bezwzględną przesłanką stwierdzenia nieważności decyzji jest istnienie tzw. *res iudicata* (powagi rzeczy osądzonej). Decyzja ostateczna ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą prawną stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Przez rozstrzygnięcie sprawy w kontekście przesłanki *res iudicata* należy rozumieć tylko wydanie decyzji dotyczącej istoty sprawy (co do meritum). O zaistnieniu powagi rzeczy osądzonej przesądza zatem fakt, czy organ orzekł ponownie co do istoty sprawy będącej już przedmiotem ostatecznego rozstrzygnięcia we wcześniejszej decyzji administracyjnej. Należy więc ustalić, czy pomiędzy sprawą rozstrzygniętą decyzją ostateczną a sprawą rozstrzygniętą przez wydanie innej decyzji administracyjnej, zachodzi tożsamość, czy są to dwie odmienne sprawy. Wymaga to przeprowadzenia analizy w zakresie ustalenia identyczności stron postępowania, tożsamości przedmiotu sprawy oraz identyczności stanu faktycznego i prawnego (Renata Alicja Rychter *Materialnoprawny charakter nieważności [w:] res iudicata w postępowaniu administracyjnym*, Lex 2014). Niemniej jednak Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że najbardziej istotne dla istnienia *res iudicata* jest kryterium tożsamości przedmiotowej (wyrok z dnia 27 lipca 1981 r., sygn. SA/Po 15/81). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Prezes UOKiK zauważa, że wprawdzie oba postępowania prowadzone przez Wielkopolskiego WIIH dotyczą tej samej strony, tej samej kontroli oraz zastosowania tej samej podstawy prawnej, jednakże każde z nich odnosi się do różnych produktów – przedmiotu sprawy. Postępowanie wszczęte 27 kwietnia 2017 r. dotyczyło bowiem wymierzenia stronie kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4

ustawy o jakości handlowej w związku z wprowadzeniem do obrotu zafałszowanego sera sałatkowo-kanapkowego tłustego Favita i zostało umorzone przez organ pierwszej instancji jako bezprzedmiotowe (decyzja z dnia 21 czerwca 2017 r., nr akt: D/LE.ŻG.8361.79.2017), gdyż produkt ten nie był środkiem zafałszowanym. Tym samym tą decyzją nie zostały na stronę nałożone żadne obowiązki, czyli nie można mówić o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy. Postępowanie umorzone należy uznać za nieistniejące. Drugie postępowanie, wszczęte 21 czerwca 2017 r. i zakończone decyzją z dnia 21 lipca 2017 r. (nr akt: D/LE.ŻG.8361.79.2017) dotyczyło natomiast wymierzenia stronie na podstawie ww. przepisu kary pieniężnej w związku z wprowadzeniem do obrotu zafałszowanej potrawy, tj. sałaty z groszkiem, winogronami i Fetą. Biorąc pod uwagę powyższe, mimo iż w sprawie ma miejsce tożsamość podmiotowa, to w żaden sposób nie zachodzi tożsamość przedmiotowa oraz identyczność stanu faktycznego, gdyż pierwsze postępowanie odnosiło się do innego produktu niż drugie, a ponadto zostało umorzone, czyli nie rozstrzygnęło sprawy merytorycznie. Podsumowując, w ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowym przypadku nie może być mowy o sprawie już rozstrzygniętej inną decyzją.

Prezes UOKiK wskazuje również, że zgodnie z art. 130 § 2 k.p.a., wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji. Tym samym w niniejszej sprawie decyzja organu pierwszej instancji nie podlega wykonaniu do czasu rozpatrzenia sprawy przez Prezesa UOKiK i doręczenia rozstrzygnięcia stronie. W związku z powyższym niezasadnym jest wniosek strony o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 159 § 1 k.p.a., który odnosi się do postępowania w trybie nadzwyczajnym, a nie odwoławczym.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Wielkopolski WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonych kar pieniężnych, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że konsument, kierując się przekazanymi przez przedsiębiorcę informacjami o potrawach, dokonuje wyboru tej, która mu najbardziej odpowiada. Tym samym umieszczenie nierzetelnych danych uniemożliwia mu dokonanie świadomego wyboru. Nie ulega wątpliwości, że podany w oznakowaniu składnik, tj. ser Feta, nadawał produktom wyższe

walory jakościowe i stanowił zachętę do dokonania zakupu. W tym miejscu należy wskazać też, że faktem powszechnie znanym jest, że produkty tradycyjne, których nazwa została zarejestrowana jako Chroniona Nazwa Pochodzenia (ChNP), a takim jest m.in. „Feta”, są produkowane z określonych składników według ustalonej procedury, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż produktów zwykłych. W związku z tym, wobec nieuzasadnionego użycia nazwy chronionej, doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów, do stosowania których obowiązani są przedsiębiorcy w całej Unii Europejskiej.

Mając na uwadze zakres naruszenia, Wielkopolski WIIH zasadnie uznał, iż oferowanie produktów zafałszowanych narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego nieprawdziwe informacje o zastosowanych składnikach, naruszają interesy konsumentów.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że dotychczas wobec strony nie prowadzono postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów ustalono na podstawie oświadczenia strony z 25 maja 2017 r.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych w niniejszej sprawie wynosiła 19 zł.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona przez organ pierwszej instancji kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.), art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1604 z późn. zm.).

Otrzymują:

1. Kombinat 2000 Sp. z o.o.
Kłoda 137
64-130 Rydzyna
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski